

A lourdes-i üzenet

„Koromsötét volt 1858. február 11-én reggel. Zúgást hallottam (...) A mező felé fordultam, és láttam, hogy a fák levelei meg sem mozdulnak. Feemeltem a fejemet és a tekintetem ekkor a barlangra szegeződött. Egy Hölgyet láttam fehérbe öltözve. Fehér ruhája volt és hozzá egy kék öv, a lábain pedig egy-egy sárga rózsza. Ugyanilyen volt a rózsafüzérének is a színe. (...) keresztet akartam vetni, de nem tudtam felemelni a karomat. A Látomás keresztet vetett és én nagyon lassan fel tudtam emelni a kezemet és én is keresztet vetettem. Elkézdtem mondani a rózsafüzért. Amikor befejeztem az imádságot, a Látomás eltűnt egy szempillantás alatt.”

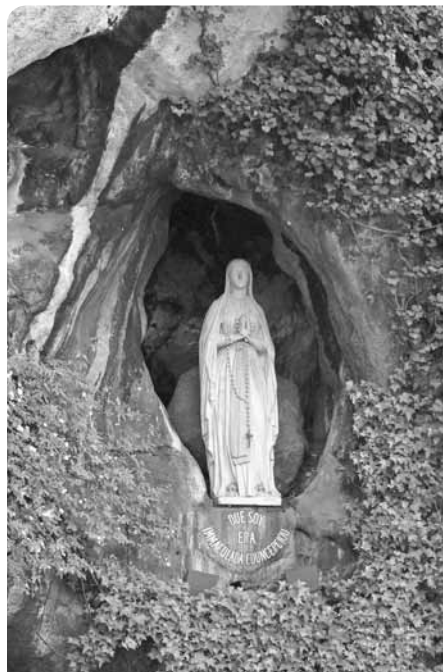
Így kezdődik az a beszámoló, amelyet Soubirous Bernadett, a franciaországi Lourdes-ban történt Mária-jelenések látnoka 1861. május 28-án írásban is rögzített.

A lourdes-i Mária-jelenésekről megjelent részletes beszámolók szerint a Bernadettnek adott üzenetek közül kiemelkedő a bűnbánatra, engesztelésre történő felszólítás, engesztelő kápolna építése. Mint minden jelenés alkalmával, ebben az esetben is nagyon sok nehézséggel és ellentétessel kellett megküzdenie a látnoknak. A kivizsgálásig minden ilyen jelenséget fokozott óvatossággal kell kezelni, hiszékenységnak nem szabad helyt adni. Viszont a jelenések természetfeletti eredetét sem szabad eleve tagadni.

Bernadett kérésére március 25-én a „Hölgy” megmondja a nevét: „Én vagyok a Szeplőtelen Fogantatás”. Az Egyház ősi hite a lourdes-i események előtt négy évvel már hittételként is szerepelt, amelyről Mindszenty József bíboros Bécsben így tanított: „A szeplőtelen fogantatás az Isten Anyjának az az egyedülálló kiváltsága, hogy léte

fogantatása pillanatától kezdve az Isten Fiának, megváltói érdemeire való tekintettel ment volt az összes embereknek a fekélyétől, személyes bűnétől, az eredeti és személyes bűnétől. A szeplőtelen fogantatás lehet jelzője is a Boldogságos Szűznek; szeplőtelenül fogantatott, vagy szeplőtelen fogantatású Szent Szűz.” A Szeplőtelen fogantatás 1854-ben kimondott hittétel, tisztelete azonban egyidős az Egyházzal. (Mindszenty József: Szentbeszédek II. Vasárnapi Levél. Wien 1973/9–10. 43.)

Mária a jelenések alkalmával Bernadettnek földi boldogságot ugyan nem ígért, ellenben az örökkévaló boldogság ígéretét megadta neki.

Csudák Lourdes-ban

Mindszenty bíboros Lourdes-ról szóló elemzése – egy másik homíliájában – így hangzik: „Lourdes-ban van egy nemzetközi orvosi iroda. Abban nagy-

számú orvos van jelen és ezek, hol több, hol kevesebben vannak, részben hívők, részben hitetlenek, kimondottan az Egyház ellenségei is ott vannak köztük, akik Zolának a lobogója alatt működnek itten. Az iroda közli: 100 esztendő alatt több száz lourdes-i gyógyulást vizsgáltak felül és erről az ő kiadványuk tartalmazza 1954-ig bezárólag, hogy 58 olyan gyógyulást találtak, amiket ők, mint orvosok gyógyulásukban sem megérteni, még kevésbé véghezvinni nem tudtak. És valami könnyű dolgok ezek? Nem. Szemidegsorvadást állapítottak meg, agyhártyagyulladás kapcsolatos bénulásokról nyilatkoznak a kiadványukban. (...) Ezek talán évtizedes kezelésekkal valamit javíthatók, de ez a remény nem von le semmit az orvosi iroda ama megállapításából: az 58 gyógyulás emberileg érthetetlen, fölfoghatatlan, vagyis elismerték ott a természetfeletti erő működését. Mi hiszünk, bízunk az anyagon túl és felett megmutatkozó magasabb, természetfeletti erőben.” (Bécs-Pázmáneum, 1973. február 11. Mindszenty József: Szentbeszédek IV. Vasárnapi Levél. Wien 1974/1–2. 83.)

Alexis Carell, Nobel-díjas sebészorvos neve a lourdes-i eseményekkel kapcsolatban talán a legismertebb. Ő azért utazott el Lourdes-ba, mert saját maga akart meggyőződni arról – ő akkor így hitte –, hogy ezek az események nem fedik a valóságot, csupán csalások. Az Isten különleges kegyelme folytán azonban – egy szeme láttára bekövetkezett csoda hatására – hívővé vált, meggyőződve az esemény természetes úton nem magyarázható tényéről.

„Bármilyen világnézetű orvosnak (hívő, hitetlen) lehetősége van a lourdes-i orvosi jegyzőkönyvek megtekintésére. (...) Ha a Nemzetközi Orvosi Bizottság

a gyógyulást „tudományosan megmagyarázhatatlannak” minősíti, akkor a gyógyult beteg egyházmegyes püspöke által felállított bizottság vizsgálatot tart, hogy mennyiben lehet a gyógyulást Isten művének nyilvánítani. (...) Idáig hatvanöt gyógyulást minősítettek Isten általi csodának.” (Lourdes Bernadett nyomdokain, i.m. 60.)

Mi történt Bernadettel a jelenések után?

Az utolsó jelenés (1858. július 16.,

Kármelhegyi Boldogasszony ünnepe) után – mindenfajta egyházi szervezés nélkül – a jelenések barlangja az imádkozás és a kegyelet helye lett, amely azóta sem szűnt meg az lenni. A jelenések után Bernadettet egy kánoni bizottság többször kihallgatta. Tovább figyelték és tanulmányozták az ügyet. Eközben Bernadett a nevers-i nővérek vendégházába megy, mialatt folytatja iskolai tanulmányait. Ekkor 16 éves elmúlt. 1866-ban Bernadett a nevers-i

Katolikus Intézetben felölti a szerzetesi ruhát. Egy idő elteltével a rendház vezető ápolója lesz. „Bevált szokássá vált, hogy Bernadetthez küldték el az elkeseredett embereket, akiket a vele való beszélgetés után eltöltött a béke, és reménység; valóságos csodákat tett rendkívüli finom, érzékeny lelkületével. Testek ápolója volt, de ápolója a szíveknek és lelkeknek is. Tudott vigasztalni, mert tudta, mi a szenvedés.” (Lourdes Bernadett nyomdokain, i.m. 50–51.)

„...kitartottak az apostolok tanításában...” (ApCsel 2,42)

Imahét a krisztushívők egységéért (2011. január 16-23.)

Az imahét alapigéje:

„Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban. Félelem támadt minden lélekben, és az apostolok által sok csoda és jel történt. Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt. Vagyonukat és javaikat eladták, szétosztották mindenkinek: ahogyan éppen szükség volt rá. Napról napra állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben; dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel.”

(Magyar Bibliatársulat kiadása)

Bevezetés az imahét gondolkörébe

Kétezer évvel ezelőtt Krisztus első tanítványai Jeruzsálemben gyűltek össze, ahol pünkösdkor megtapasztalták a Szentlélek kiáradását, és mint Krisztus teste, egységben élő közösséget alkottak. A keresztények – bármely korban és helyen éltek is, mint hívó közösség – ebben az eseményben látták eredetüket, akik arra hívtak, hogy hirdessék: Jézus Krisztus az Úr és a Megváltó. Bár a jeruzsálemi ősegyháznak sok nehézségben volt része, tagjai kitartottak a hitben, a testvéri közösségben, a kenyér megtörésében és az imádságban.

Könnyen felfedezhetjük, hogy a Szent

városban élő első keresztények helyzete hasonló a mai jeruzsálemi egyházéhoz. A jelenlegi közösség sokszor átéli a korai egyház örömét, szomorúságát, igazságtalanságát, egyenlőtlenségét, megosztottságát, de hűséges kitartását is és felismeri az őskeresztények közötti szélesebb egységet. A mai Jeruzsálem egyházai saját látásukat osztják meg velünk arról, mit jelent egységre törekedni különösen nagy megpróbáltatások között. Megmutatják, hogy az egységre szóló felhívás több a pusztán szónál. Ez elvezet minket abba a várva-várt jövőbe, amikor előmozdítjuk a mennyei Jeruzsálem építését.

Az egység négy eleme

A 2011-es Egyetemes Imahét imádságait a jeruzsálemi keresztények készítették, akik az Apostolok cselekedetéből választották a biblikus mottót. Ez a híradás az első jeruzsálemi egyház eredetéhez vezet vissza. Ihletet ad, megújulásra hív és a hit lényegéhez való visszatérést jelenti. Emlékeztet arra az időre, amikor az egyház még egy volt. Négy elemet látunk, amelyek az első keresztény közösség ismertetőjelei voltak, és amelyek minden keresztény közösség életében alapvetők. Először is, az apostolok adták tovább az Igét. Másodszor, a korai hívők fontos ismertetőjele volt a testvéri közösség megélése mikor egybegyűltek. A korai egyház harmadik ismertetőjele az eucharisztia/úrvacsora ünneplése,

a kenyér megtörése volt. Ekkor emlékeztek arra az Új szövetségre, amit Jézus szerzett szenvedésével, halálával és feltámadásával. A negyedik elem a kitartó imádság gyakorlata. Ez a négy elem jelenti az egyház életének és egységének pilléreit.

A Szentföld keresztény közössége kiemelkedően fontosnak tartja ezeket az ismérveket, amikor az egyház egységéért, a világon mindenütt való életképességéért fohászodik Istenhez.

A nyolc nap témakörei.

A nyolc nap témáin keresztül egy hitbeli utazáson vehetünk részt. A felső teremben átélte első élményektől kezdve a korai keresztény közösség megtapasztalja a Szentlélek kiáradását, ami képessé teszi őket a hitben és egységben, az imádságban és a cselekedetekben való növekedésre, hogy valóban a feltámadás közösségévé válhassanak. Krisztussal egyesülve legyőznek mindent, ami elválaszt. A jeruzsálemi egyház így maga is a remény jelévé válhat, a mennyei Jeruzsálem előízévé, amely nemcsak egyházaink, hanem minden nép kiengesztelődésére hivatott. Ezt a hitbeli utazást a Szentlélek irányítja, aki az első keresztényeket eljuttatja az igazság Jézusban való ismeretére. A Lélek sokak ámulatára jelekkel és csodákkal tölti meg az ősegyházat. Amint Jeruzsálem keresztényei ezen az úton járnak, áhitattal gyűlnek össze, hogy Isten igéjét

hallgassák az apostolok tanításában, és hitüket testvéri közösségben ünneplik a szentségekben és az imádságban. A feltámadás erejével és reményével eltelve a közösség a bűn és a halál feletti győzelmét is megünnepli. Ez adhat bátorságot és új látást ahhoz, hogy maga is a megbékélés eszköze lehessen. Ezzel ösztönöznek és hívnak minden embert arra, hogy legyőzzék a megosztottságot és az elnyomó igazságtalanságot.

Az *első nap* a jeruzsálemi anyaegyház hátterét mutatja be.

A *második nap* emlékeztet arra, hogy a pünkösdkor létrejött közösség sokféle emberből állt, csakúgy, ahogy a mai Jeruzsálemben is mindenféle keresztény hagyomány képviselteti magát.

A *harmadik nap* az egység első lényeges elemére, az apostolok tanításában megszólaló Isten igéjére tekint.

A *negyedik nap* az egység második kifejeződését, a javakban való közös osztozást hangsúlyozza.

Az *ötödik nap* az egység harmadik eleméről beszél, a kenyér megtöréséről, ami reménységben egyesít minket. A jeruzsálemi egyház arra ösztönzi a keresztényeket, hogy ma is legyenek egyek a kenyér megtörésében, mert a megosztott egyház nem tud hitelesen szólni az igazságosság és béke kérdéséről.

A *hatodik nap* az egység negyedik ismérvét mutatja be, amely szerint Jeruzsálem egyházával együtt az imádsággal töltött időből nyerhetünk erőt.

A *hetedik nap* az egység lényegére mutat, amint a jeruzsálemi egyház örömmel hirdeti a feltámadást, miközben még a kereszt fájdalmát hordozza. Jézus feltámadása a mai jeruzsálemi keresztények számára is reményt és erőt ad, amely képessé teszi őket, hogy tanúskodásukban kitartóak legyenek, és a szabadságért és a békéért dolgozzanak a Béke Városában.

A *nyolcadik nap* zárja a hitbéli utazást, amikor a jeruzsálemi keresztények a békéltetés tágabb szolgálatára hívnak. Még ha a keresztények maguk között el is érik az egységet, munkájuk nem ér véget, mert mindenkivel ki kell békülniük.

Témaköreink nem csak az első ke-

resztények történetére emlékeztetnek, hanem a mai Jeruzsálem keresztényeinek tapasztalatát is hordozzák. Mindannyiunkat az elé a kérdés elé állítanak, hogy vajon mi hogyan élhetjük meg ezeket a tapasztalatokat a saját, helyi keresztény közösségeinkben. A nyolc nap során Jeruzsálem keresztényei hívnak, hogy hirdessük és tanúsítsuk, hogy az egység – az apostolok tanításához, és testvéri közösséghez való teljes hűségben, a kenyér megtörésében, és az imádságokban – képessé tesz bennünket arra, hogy együttesen legyőzzük a gonoszt, nemcsak Jeruzsálemben, de az egész világon.

(A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia és a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának kiadványából)

Templomunkban az imahét negyedik napján Isó Zoltán evangélikus lelkész hirdetett igét.

Kiinduló gondolata az volt, hogy Jeruzsálemben az apostolok első gyűlékezésében még minden közös volt. Egyek voltak szívükben, lelkükben. Életükben a Szentlélek működése okozta a csodát: az egység létrejöttét. A szentírásban olvashatjuk, hogyan éltek, mintát állít elénk, azt mutatja be, nekünk is hogyan kellene élnünk.

Felvetődik a kérdés: a mi közösségünkre vajon mi a jellemző? Azt tartjuk-e, hogy a mi egyházunk külön, értékesebb, magasabb szintű, mint a

többi keresztény egyház? Jellemző-e ránk a bűnös felsőbbrendűségi érzés?

Mindenki ugyanúgy az Isten megváltó kegyelmében részesül minden időben, csupán a szolgálat módjában vannak különbségek. Napjainkban az emberek többsége szívesen szerez tárgyakat, meghatározó a birtoklási vágy. A jeruzsálemi közösség tagjai felismerték az igazságot, azt, hogy ebben a világban semmi sem az övék, mindent Istentől kaptak. Nem a múlt élet az értékes, hanem Isten örökös országa.

Kérjük Urunkat, segítsen, hogy közünk, krisztushívők között, igazi közösség épülhessen ki.

szöveg és fotó: Demény Anna

Nem csak gyerekeknek

Kedves Gyerekek!

Februárban már nagyon várjuk, siettetjük a tavaszt, legszívesebben megszerveznénk a telet. A téltemetésről, tavaszvárásról szólnak régi farsangi népszokásaink, hagyományaink is. A télen oly gyakori, embert, állatot megtizedelő járványokat, betegségeket és a fagyot, hideget üzték ki falujukból a kiszéző lányok, amikor a rossz ruhákba, rongyokba felöltözött bábú, a kiszebabát végigvitték a falun, s vagy a folyóba dobták, vagy tűzben égették el. A téli sötétség, a rossz idő elkergetését, a jó idő mágikus megidézését remélték hajdanán a vízkeresztől farsang farkáig tartó harsány, lármás felvonulásoktól, a tarka-barka álarcoktól és jelmezektől, a kereplők, láncok, dobok zajától. A farsang hagyományosan az adventi szent idő után és a húsvétot megelőző böjt előtt, a méltósággal és áhítattal érkező egyházi ünnepek mellett egy könnyedebb, derűsebb, felhőtlenebb időszak volt az emberek életében: jó alkalom a táncra, a nagy lakomákra, a párkeresésre, a házasodásra.

Érdekes módon a farsangi dínomdánom, a bálók, a mulatozás, a jelmezbe bújás szokása a mai napig nem ment ki a divatból. A hangoskodáshoz, a vidám, tréfás együttlétekhez talán könnyebb volt ragaszkodni, mint az advent vagy a nagyböjt imádságos csöndjéhez. Persze ezzel önmagában nincs is semmi baj. Zaklatott, gondoktól sújtott hétköznapijainkban igazi felüdülést jelenthet ellátogatni egy szép szalagavató bálra, eltölteni egy görbe estét a barátainkkal, segíteni a kis óvodásnak vagy iskolásnak, hogy hős lovaggá, királylánnyá, kéményseprő inassá vagy bátor oroszlánnyá válhasson egy napra, sőt a tréfa kedvéért jelmez és álarcot ölthetnek a felnőttek is. Jól esik néha kipróbálni valami újat, valami más is - egy napra, tét nélkül sorsot és ruhát cserélni, kibújni azok alól a szerepek alól, amiket magunk választottunk egykor, vagy amiket a Jóisten ránk osztott az életben.

Baj csak akkor van, ha a játék egyszer

csak komolyra fordul: ha összekeverjük a valóságot és a fantázia világát, ha elhiszük, hogy valóban azzá válhatunk, akinek a jelmezét magunkra öltöttük, ha nem tudjuk szilárdan és teljes biztonsággal, kik és mik vagyunk és mi a feladatunk és célunk ebben az életben, ha nem tudjuk, hol a határ. A maskarás, karneváli hangulatban három kis eset jutott eszembe, melyek ebben az évben, épp a napokban, hetekben, farsang idején játszódnak.

Az első egy megrázó hír a tévében, újságokban: az emberi felelőtlenségnek, a mértéktelen kapzsiságnak, de nem utolsó sorban az esztelen, féktelen tombolásnak három tizenéves fiatal lány vált áldozattául egyetlen éjszaka alatt egy fővárosi szórakozóhelyen. Már látom is, ahogy legyintetek: veletek ilyesmi nem történhet meg, ti előrelátóbbak vagytok, és talpraesettebbek, és egyébként is jobban bírjátok az alkoholt, na, és persze nagyobb az élettapasztalatotok is... Azt hiszem, ők is ezt mondanák ma, ha nem rosszkor vannak, rossz helyen. Talán a kevesebb itt is több lett volna, talán ha a határokat – önmaga és a környezete, a lehetőségei korlátait - mindenki (szülő, gyerek, programszervező, tulajdonos) jobban ismeri és jobban tiszteli, akkor minden másképp alakul. A farsang a mulatozás, a féktelen jókedv ideje évszázadok óta, de nem az esztelen, örült tivornyáké, a képtelen ön- és közveszélyes kihágásoké, nem a felelőtlenségé!

A második eset egy általános iskolában történt, kedves, jóra való, gondoskodó családban nevelkedő gyerekek között, akik – miközben szenvedélyesen játszottak egy ártatlannak tűnő számítógépes szerepjátékot – észrevétlenül átsiklottak a valóság és a fikció közötti határon. Persze mondhatnánk, hogy ugyan mi lehet abban aggasztó vagy veszélyes, ha egy gyerek csak ül a gépe előtt, és veri a billentyűket napszámba. Még ha virtuálisan a társaival is folytat így komoly, életre-halálra folyó küzdelmet, de igazán kinek árt ezzel?! Hát, bizony a felöltött jelmez ezúttal nem bizonyult lenge farsangi maskarának! A szerepjátéknak – amiről

érdemben nyilván se a pedagógusok, se a szülők nem tudtak, legfeljebb annyit, hogy „jól elszórakozik a gyerek, addig is csönd van” – az lett a vége, hogy három idősebb és erősebb tanuló megvert, megrugdosott, és a földön húzkodott egy náluk fiatalabb és kisebb társukat, csupán azért, mert nem akarta elárulni a számítógépes játékban rettenthetetlen erőt képviselő karaktere jelszavát. Döböntően, kétségbeesve és felháborodottan álltam e hír hallatán. Hát ilyen jelmezbálba küldjük mi felnőttek a legföltettebb kincseinket, a gyermekeinket napról napra kíséret nélkül?! Hát olyan jelmezeket ölthetnek magukra, mint a mitológiai történetben Nesszosz inge, olyanokat, amiket mi sosem próbáltunk, s ráadásul nem is aggódunk, hogy rájuk szorul a ruha, rájuk olvad az álarc, és a rémülettől arcukra gya a mosoly?!

A harmadik történet egy képes újsággal kezdődik, egy színes, pazar katalógussal, melynek lapjairól tökéletes bőrű, fénylő hajú, modell alkatú nők és sármos, izmos, frissen borotvált, az utolsó divat szerint öltözött férfiak mosolyognak csábosan ránk. Rendkívül jutányos akciókkal kecsegtetnek a katalógus ajánlatai, s egy-egy gyenge pillanatunkban mindnyájan hajlamosak vagyunk elhinni, hogy ha megvesszük a képen látható parfümöt, arckrém, tusfürdőt vagy más szépségápoló kozmetikumot, mi is olyan kívánatosak és vonzóak leszünk, mint a terméket reklámozó hölgy vagy úr, de legalábbis belépőt váltunk az örök fiatalság országába. Eltűnnek a ráncaink, a testünk ruganyosabb lesz, a hajunk dúsabb és fényesebb, és egyszerűen ellenállhatatlanokká válunk mindössze néhány ezer forintért. De jó is lenne... Pár percig hisszük is a mesét, beleképzeljük magunkat az áhított szerepbe, alakba, aztán lassan észhez térünk, és tovább lapozunk. Legtöbbször tudjuk, hogy a ránctalanító krémek nem képesek elűzni a homlokunkra barázdákat szántó gondokat, hogy a szépség, a harmónia forrása nem a szempillaspirálban és a mágikus színű rúzsokban, hanem bennünk, a szívünkben, a lelkünkben van.

De vajon felelősséget érzünk-e azokért a túl fiatal, tapasztalatlan, vagy csak túl egyszerűen gondolkodó, hiszékeny, naiv embertársainkért, akik előtt nem hullik le az álarc, akik nem látják át a szitán?! Beszélgetek egy kislánnyal: lelkesen sorolja, mi mindent fognak megrendelni ebből a katalógusból, mutatja a körömlakkját, az is onnan van... s közben tudom, nincs náluk áram a lakásban, mert kikapcsolták... Odszalad egy másik, mutatja a színes, csillogó tusfürdőt, a fülbevalót a fülében, a legújabb szerzeményeket az újság lapjairól... s tudom, alig van pénzük ruhára, cipőre, alkalmi munkákból próbálják fenntartani a családot a szülők... Értük vajon ki felel? Ki figyelmezteti őket arra, hogy az olyannyira áhított szerep talmi, hamis, hogy sosem lesznek a tusfürdőtől és a testápolótól igazi királykisasszonyok és a parfümtől hős lovagok? Illetve, hogy nem attól lesznek

azok! Hogy ez a varázslat hazug és veszélyes, sokat ígér és keveset ad, és nem egy napra szól, mint a karneváli átváltozás, hanem hosszú hónapokra, évekre teheti tönkre a család gazdasági helyzetét. Ki árulja el nekik a titkot, hogy a valódi varázspálca egész máshol van - és nem is kerül pénzbe, bárki megszerezheti? Azt hiszem, nekünk, keresztény embereknek ez is a feladataink közé tartozik.

Farsang van, a jókedv, az eszem-izom, az álarcviselés, az átöltözés, a szerepjátszó alakoskodás ideje. Vigyázzunk, hogy még jó szájjal tegyük le a poharat, hogy ne törje fel testünket-lelkünket a felpróbált jelmez, hogy ne ijedjünk meg, ha álarcunk mögül a tükörbe nézünk, és hogy a körülöttünk élők, a ránk bízottak számára is öröm és vígság legyen ez a pár hét! Ehhez kívánok mindnyájatoknak jó mulatást!

Péti Mária

Életút

Babapiskóta, előke, műanyag pohár, pamut ingecske, kötött sapka, színes kiscipő, sípoló gumikuttyus, csörgő, kezeslábas, cumisüveg, hőmérő, hintőpor... építőkocka, teddy-mackó, kisvasút, rongybaba, bélelt kesztyű, leporelló, játékkilofon, bűgőcsiga, pöttyös labda, színes ceruza, hátizsák, ugrálókötél, alvóbaba, kifestőkönyv, üvegyöngy, dobókocka, játéktelefon, furulya, kabala maci, iskolatáska, tolltartó, focilabda, tornacipő, mesekönyv, hajcsat, füzet, vonalzó, korcsolyacipő, kötött sál, dominó, karóra, gitár
farmernadrág, rágógumi, póló, bőrtás-

ka, mobiltelefon, teniszütő, aranylánc, slusszkulcs, parfüm, karikagyűrű, laptop, dugóhúzó, nyakkendő, kávéfőző, újság, edzőcipő, kristálypohár, nap szemüveg, nadrágtartó, kispárna, bakancs, teáscsésze, fürdőszobamerleg, vállkendő, derékmelegítő, lúdtalpbetét, szemüveg, fényképalbum, esernyő, pamuting, kötött szvetter, füles sapka, fűzős cipő, meleg zokni, kampós bot, imakönyv, vérnyomásmérő, éthordó, nejlonszatyor, bélelt papucs, gyógyszeres doboz, szívószál, hőmérő, hintőpor, babapiskóta, előke, műanyag pohár...

E. Hargitai Márta

Hitoktatásról

A Regina Mundi egyházközséghez tartozó, önkormányzati tulajdonban lévő iskolákban, a 2010-2011-es tanévben több mint száz gyermek jár hitoktatásra.

Ideális esetben a gyerekek 8 éven keresztül tanulnak hittant. A tananyag minden évfolyamban más, és gyakran az előző évben tanultakra épül. Megismerik az Ószövetséget, Újszövetséget, egyháztörténelmet, liturgiát, stb. Ha kihagynak egy-két évet, talán sosem tudják meg, ki volt Szent Ágoston, melyek a liturgikus színek, mi az ambó. Sajnos, gyakran csak elsőáldozásig járnak hittanra, legközelebb pedig akkor jelentkeznek, amikor bér mállkozni szeretnének.

A szentségekhez járulásnak azonban feltételei vannak: legalább 2 év folyamatos hittan tanulás, eredményes vizsga, keresztény élet, rendszeres szentmiselátogatás (minimum 50%).

Ha egy gyerek nem első, hanem pl. 3. osztályosként kezdi a hittant, természetesen ő is részesülhet az elsőáldozás szentségében, csak kicsit később, amikor a korábban felsorolt feltételek teljesülnek.

Kérem a szülőket, nagyszülőket, buzdítsák a gyerekeket, hogy járjanak hitoktatásra is!

Az iskolások részére templomunkban külön szentmise, „diákmise” van vasárnap reggel 9 órakor. Szeretnénk elérni, hogy ezen a szentmisén a diákok a főhajó első 2-3 padsorában üljenek (és ülhessenek). Innen jól láthatnak, a szertartás minden mozzanatát követhetik, nagyobb az élmény, mint az oldalhajóban ülve, egy felnőtt ember hátával a gyermekszemek előtt. Kérem a szülőket, nagyszülőket, küldjék előre a gyerekeket, és kérem a híveket, hogy a szentmise kezdetéig hagyják szabadon az első padsorokat.

Tisztelettel:

Vasi István hitoktató

A Schola Regina január 16-án jótékonysági koncertet adott. Hálásan köszönjük a nagylelkű adományokat.

Gyuri bácsi logikája

Gyuri bácsi garázsszomszéd a garázs-soron. Valahányszor a garázsunk elé kanyarodunk, Gyuri bácsi mindig ott szöszmötöl a sajátjában, vagy érkezik éppen, vagy távozik. Gyuri bácsi kedves ember, szereti a kutyámat is, bár az a mai napig megugatja, valahányszor meglátja. Gondoltam, biztosan a furcsa sapka miatt van, amit mindig visel. Egészen addig furcsállottam gyakori ottlétét, mígnem kiderült, hogy Gyuri bácsi titkos „bögre-kocsmát” üzemeltet a garázsában, amivel az égvilágon senkinek nem árt, kivéve saját magát. A titkosításra feltehetően a felesége miatt van szükség, aki valószínűleg abban a tudatban leledzik, hogy Gyuri bácsi gyakori távollétének oka a közeli kiskertben éven át szükséges munkálatokban keresendő. Ami persze igaz is, mert Gyuri bácsi kis kerülővel ugyan de valóban látogatja a kertjét, csak hát istenem, – divatos és elhíresült szóhasználatával élve – nem tartja szükségesnek feltárni az igazság minden részletét.

A minap Gyuri bácsi a garázból nem autóval, hanem lógó orral távozott, jóllehet a piacra igyekezett, ami gyalogosan meglehetősen messze van. Értetlenkedésemmre magyarázatként mondta, „már autózni sem lehet”, - utalva az előző napi hírre, miszerint ismét pár forinttal emelkedik az üzemanyag ára. Hát igen, ez is a a multik műve, mondtam egyetértően, mire ő: nem a multik, hanem a kormány csinálja ezt. Majd mély letargiával még hozzáfűzte, „ráadásul már meg sem lehet írni”...

Gyuri bácsi logikája mélyen elgondolkodtatott, s önmagam felülvizsgálatára készítetett felületes ítélezésem miatt. Rá kellett döbennem, hogy én ezt az embert milyen kedvezőtlen megvilágításba helyeztem önmagam előtt, amikor elítéltem amiatt, hogy napjainak nagy részét azzal tölti, hogy a felesége háta mögött leballag a garázsba italozni, miközben ő egy művelt és igen-igen tájékozott ember, aki teljességgel tisztában van a születendő médiatörvény minden egyes sorával és az elfogyasztott alkoholmennyiséggel csak az elméjét élesíti. Nahát, ezért ez az

okos és sommás vélemény. Ennek ellenére csak ennyit mondtam: azért nagy nehezen csak megtudtuk a hírt... Gyuri bácsinak azonban nincs humora, ezért nem szólt semmit, hanem pálinkától homályos szemével lesújtó pillantást vetett rám és elballagott a piac irányába. Utóbb sajnáltam, hogy pikírt mondatommal zavarba hoztam az öreget, mert hogy ezek után nem dob parizert a kutyámnak, az biztos.

Gyuri bácsi nem kirívó egyed, sajnos sok van belőle. Ők azok, akik fogcsikorgatva élték meg a kormányváltást, s ha már megtörtént a számukra lehető legrosszabb, akkor legalább a „cigányvajda” Orbán némi pénzesőt hullatna rájuk, vagy legalább a Gyurcsányék által elvett tizenharmadik havi nyugdíjat adná vissza. Hogy a benzin is folyton drágul, ahelyett hogy egyre olcsóbb lenne, hát arról megint csak Orbán Viktor tehet, hát ki más? S mondta ezt úgy, mintha a szocialista-szabaddemokrata kormányzás alatt egyetlen egy fillérrel nem drágult volna a benzin ára. Meg a gáz ára is emelkedik megint, pedig meg sem ígérték, hogy nem fog. Az a korrekt, amit Lendvai Ildikó mondott annak idején és nem győzte ismételni, hogy az a sok értelmetlen jobboldali is megértse, és istenem, milyen szépen is tagolta: nem lesz gáz-ár-e-me-lés. Amiből persze az is rögtön kiderült, hogy milyen tökéletesen tisztában van a szavak elválasztásának nyelvtani szabályaival. Aztán mégis lett, de ez mindegy, illetve akkor az volt, most azonban nem. No ugye, hogy ez egy igazi kormányzati teljesítmény? Ja, hogy csak a nagyfogyasztóknak emelkedik? Ez elhanyagolandó, mellékes körülmény.

Magyarázzam ezek után Gyuri bácsinak, hogy teljesen fals, ami az ő fejében van? Hogy mi történt az elmúlt nyolc évben, hogy ki az oka és miért most omlik ránk minden, hogy lopták el az országot és csapták be, akiket csak tudtak? Van értelme vitatkozni a gyuribácsikkal, hiszen ők is ebben az országban éltek és azt tapasztalták, amit mindenki más. Ekkora szüklátóköriúséggel és elvakultsággal edemes harcba szállni? Konokság ez vagy

egyszerűen csak butaság? Ennyire nem ismerhető fel, hogy mi a rossz és mi a jó? Ennyire sokaknak nem adatott meg a tisztánlátás adománya? Veszélyesek a gyuribácsik, mert torz véleményüket hangoztatják, tovább adják, s az terjed, mint a járvány, vagy mint az erecskéből egyre nagyobbá duzzadó patakok, ami folyam-má válva hullámaival lassan elborítja az igazság kis szigeteit. A gyuribácsik valami hihetetlen és érthetetlen világlátással rendelkeznek. Nekik nem számít, hogy a mostani kormány támogatja a családokat, hogy tisztességes hangnemet kíván a médiamunkásoktól, hogy méltányolja a nők helyzetét a korábbi nyugdíjba vonulás lehetőségével, hogy lojális a határon túli magyarokkal, hogy létrehozta az új Széchenyi tervet, s hogy egyáltalán az áhított rend körvonalai kezdenek kirajzolódni. S az sem, hogy rajtunk van az árvíz, sújt minket a vörösiszap, ami nem melleleg megint csak az „elvtársak” bűne. Nekik az mindegy, hogy a köztársasági elnök úr a beiktatásakor és az újévi beszédében Isten áldását kérte hazánkra, ami már magában véve balzsam a lelkemre. S az, hogy nem sötét, rossz és simlis arcokat, dróton rángatott marionett figurákat, hanem határozott, tiszta tekinteteket és olyan arcokat láthatok a kormányban mostanság, amilyeneket, már magában felér egy tizenharmadik havi fizetéssel. Azonkívül mindennap hálát kellene adnunk az Istennek, hogy olyan nagyformátumú miniszterelnökünk van, amilyen ezer évben csak egyszer születik. Ám a gyuribácsiknak mindez nem számít. Pió atya jut eszembe, s az ő jövődölése Magyarországgal kapcsolatban. Én hiszek Pió atyának, és azt is tudom, hogy a gyuribácsikon sem észérv, sem meggyőzés, csak a csoda segíthet. Bár a dolgok ma úgy állnak, hogy az egyelőre várat magára. De bizakodunk és sohasem adjuk fel.

A minap a kutyámat sétáltattam és a garázsunk felé vitt az utam. Gyuri bácsi „bögrecsárdájának” ajtaja szokás szerint nyitva. Szemlátomást még nem jutott eszébe az az egyszerű matematika, hogy ha kevesebb pálinkát inna, több maradna benzinre. Lépteinkre az öreg kidugta a fejét. Nem volt rajta a furcsa sapka. A kutyám mégis megugatta...

E. Hargitai Márta

Mária Magdolna belső gyógyító szolgálat Veszprémben

Ha úgy érzed, eleget dédelgetted már sérelmeidet és szeretnéd letenni, gyere el!

Ha úgy érzed, szeretnél megbocsátani, de, akkora bűnt követtél el a másik, hogy azt lehetetlennek látod megbocsátani, gyere el!

Ha küszködsz, hogy kiszabadulj a keserűség fogságából, de úgy érzed senki nem ért meg, gyere el!

Ha szörnyű volt átélni a legutóbbi ünnepet, amikor:

- anyu szótlánul tálalt és néma csend honolt az asztal körül
- apu/anyu mással töltötte ezt a napot
- dúlt benned az indulat, mert nem hívott fel a másik
- kukába dobtad az ajándékot, mert nem azt kaptad, amit vártál
- nem jött el „Józsi bácsi”, mert nem akar egy asztalhoz ülni „vejével/menyével”.

Gyere el!

Ef 4.31–4.32: „Legyen távol tőletek minden keserűség, indulat, haragtar-

tás, szóváltás, káromkodás és minden egyéb rossz. Inkább legyetek egymás iránt jóindulatúak, könyörületesek, és bocsássatok meg egymásnak, amint Isten is megbocsátott nektek Krisztusban.”

Normális, ha fájdalmat érzel életed egyes nehéz pillanataiban, és leginkább az forog benned, hogyan büntesd meg azt, aki megbántott. Ahhoz, hogy szabadulni tudj ettől az érzéstől, szükség van arra, hogy rálépj a megbocsátás útjára és kövesd azon Jézust. Megbocsátani nem azonos a megbékéléssel. Megbocsátani Te tudsz, megbékélni ketten tudtok egymással. A megbocsátás energiákat szabadít fel benned, amiket eddig fájdalom táplálására használtál. Aki megbocsát, az egyszersmind úgy dönt, hogy lemond valamiről. A megtörtént rossz megtörléséről. Tiszta lapot adsz a másiknak. A megbocsátás nem azt jelenti, hogy elnézed a másik személy viselkedését. Csupán azt, hogy nem vagy többé hajlandó magaddal cipelni a hozzá fűződő mérgező érzéseidet és gondolataidat. Nem arról van szó, hogy letagadod a

hibát, úgy csinálsz, mintha semmi sem történt volna, hiszen a bocsánat nem tudja a múltbeli állapotot helyreállítani (a lehullott almát nem tudjuk visszarakasztani a fára), hanem lehetőséget ad arra, hogy új irányba induljon el a kapcsolatotok.

„Bocsi”, „ne hari”, „pardon” – ilyen formában gyakran mondunk valamiféle bocsánatkérést, de a válasz elmarad, hiszen nem is várunk feleletet. Ezek nem a mélyről fakadó megbánás megnyilvánulásai. Ezek az elkendőzés szavai. Bocsánatot kérni és megbocsátani tanulni kell. Kalkuttai Teréz anya szerint: „Ha valóban szeretni akarunk, meg kell tanulnunk, hogyan kell megbocsátani.” Erre lesz lehetőség a Mária Magdolna belső gyógyító szolgálaton, melyet február utolsó hétvégéjén (febr. 25–27.) tartunk Beke Tünde Lídia bencés oblata vezetésével a Regina Mundi Plébánián. Cím: 8200 Veszprém, Dózsa György út 9. Jelentkezés: 2011. február 20-ig 8200 Veszprém, Füredi utca 11. címen, vagy az iroda@csaladokhaza.hu Telefonon a 20/269-84-71-es számon

SZENTLÉLEK SZEMINÁRIUM

Mi a Szentlélek Szeminárium?

9 egymást követő csütörtökön át tartó lelkipraktikum, amely dicsőítésből, tanításból, kiscsoportos megbeszélésekből áll. „Amikor a Szentlélek leszáll rátok, erőben részesültök, úgyhogy tanúságot tesztek rólam... egészen a föld végső határáig.” (ApCsel 1,8)

A szeminárium bátorítást nyújt, hogy merjed teljes szívvel élni az evangéliumot,

merjél hinni Isten határtalan szeretetében,
merjél hinni abban, hogy a keresztény élet győzelmes,
örömteli és erővel teli élet.

Első összejövetel: 2011. február 3. csütörtök 17.30–19.00
Regina Mundi plébánia – Veszprém, Dózsa György utca 9.

Résztevők: 15–99 éves korig

A szeminárium vezetője: Mór atya OCist

A jelentkezés kötelező!

Jelentkezni lehet: Imrefi Mór ciszterci atyánál: Tel.: 30/449-98-90,
email.: mor@ocist.hu, vagy

László Dezső atyánál a Regina Mundi plébánián.

Amennyiben jelentkezél, hozz magaddal tollat, füzetet!

FELAJÁNLÁS

Felajánlunk egy jól működő Fujitsu-Siemens Amilo számítógépet (Intel Celeron 800 MHz, 256 MB RAM, 20 GB HDD, Windows XP) 17" CRT monitorral, egérrel, billentyűzettel.
Érdeklődni: 30/613-38-35

IMÁDKOZZUNK ÉRTÜK...!

...mert a keresztségben újjászülettek: *Ville Pietilá* január 2-án, *Turányik Szofi* január 9-én, *Kelemen Kristóf* január 16-án

...mert az örök hazába költöztek: *Dunay Sarolta Erzsébet* 2010. december 28-án, *Fürstner Borbála* 2011. január 4-én, *Szabó Károly Péterné* január 12-én

